

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně **Zelený sport Defence, s. r. o.**, se sídlem Slatina 116, zastoupené advokátem MUDr. Mgr. Ivanem Langerem, se sídlem Praha 1, Purkyňova 74/2, proti žalovanému **Ministerstvu průmyslu a obchodu**, se sídlem Praha 1, Na Františku 32, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2022, č. j. 9 A 44/2018 - 94,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 2. 2017, č. j. MPO 26037/2016, postupem dle § 18 písm. c) ve spojení s § 22e odst. 1 zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a o doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 38/1994 Sb.“), neudělil žalobkyni licenci k vývozu vojenského materiálu do Francie. Důvodem bylo negativní závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 31. 5. 2016, č. j. MV-76295-2/OBP-2016, vydané podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 38/1994 Sb. Rozklad žalobkyně proti tomuto rozhodnutí ministr průmyslu a obchodu (dále jen „ministr“) zamítl rozhodnutím ze dne 9. 11. 2017, č. j. MPO 26037/16/10200/01000. S ohledem na uplatněné námitky, které ve značném

rozsahu směřovaly proti závaznému stanovisku ministerstva vnitra, požádal nejprve podle § 149 odst. 4 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017, ministra vnitra o potvrzení nebo změnu tohoto závazného stanoviska. Ten negativní závazné stanovisko dopisem ze dne 1. 9. 2017, č. j. MV-87296-3/SO-2017, potvrdil. Ministr průmyslu a obchodu následně rozklad bez dalšího dokazování zamítl.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu žalobu k Městskému soudu v Praze, který žalované rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) rozsudkem ze dne 12. 12. 2019, č. j. 9 A 44/2018 - 40, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a to pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a nesprávné vyhodnocení chyby, již bylo zatíženo potvrzující závazné stanovisko. Rozsudek městského soudu napadl žalovaný kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud shledal důvodnou a rozsudkem ze dne 27. 10. 2021, č. j. 3 As 26/2020 - 51 (dále také jako „zrušující rozsudek“; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) rozsudek městského soudu č. j. 9 A 44/2018 - 40 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku především odmítl závěr městského soudu, podle kterého mělo rozhodnutí ministra obsahovat vlastní hodnocení rozkladových námitek. Upozornil, že žalovaný v posuzovaném případě nemohl postupovat jinak, než podle § 149 odst. 3 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017, a proto po obdržení negativního závazného stanoviska správně neprováděl další dokazování a žádosti bez dalšího nevyhověl. Následný rozklad směřoval výlučně proti obsahu závazného stanoviska, protože si ministr průmyslu a obchodu v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017, vyžádal od ministra vnitra (jakožto orgánu nadřízeného dotčenému orgánu) další stanovisko; ten původní závazné stanovisko potvrdil. Bylo tedy zcela bezpředmětné, aby ministr v rozhodnutí o rozkladu zaujímal vlastní stanovisko k námitkám směřujícím proti obsahu závazného stanoviska. Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že napadené rozhodnutí přiměřeným způsobem reagovalo na rozkladové námitky žalobkyně, a proto nemohlo být pokládáno za nepřezkoumatelné. Samotná námitka, týkající se nesprávně zjištěného skutkového stavu, na němž je závazné stanovisko založeno, směřovala svojí povahou do obsahu závazného stanoviska, a proto její vypořádání příslušelo ministru vnitra. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil městskému soudu ani v závěru, že zjištěný skutkový stav neměl oporu ve spisech a že vyžadoval rozsáhlé či zásadní doplnění. Konečně, výtka ohledně nesprávného odkazu v potvrzujícím závazném stanovisku (které odkazovalo na jiné závazné stanovisko ve věci jiné žádosti žalobkyně) byla Nejvyšší správním soudem vyhodnocena jako zjevná chyba v psaní, na rozdíl od městského soudu, který v tomto pochybení shledal vadu závazného stanoviska. Městský soud tak byl v rámci dalšího řízení povinen provést dokazování a vypořádat ostatní žalobní námitky, které nesměřovaly do obsahu závazného stanoviska.

[4] Po vrácení věci provedl městský soud v rámci ústního jednání konaného dne 26. 1. 2022 dokazování listinami, a to přípisem (potvrzujícím závazným stanoviskem) ministra vnitra ze dne 1. 9. 2017, č. j. MV-87296-3/SO-2017, dále usnesením Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 13. 4. 2017, č. j. 2 T 59/2017 - 577, kterým bylo rozhodnuto o postoupení trestní věci bývalého jednatele žalobkyně M. R. pro zločin nedovoleného ozbrojování dle § 279 odst. 3 písm. a) a odst. 4 písm. b) trestního zákoníku Obvodnímu

pokračování

báňskému úřadu pro území krajů Královehradeckého a Pardubického (dále jen „obvodní báňský úřad“) a usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 26. 7. 2017, č. j. 14 To 139/2017-600, kterým byla zamítnuta stížnost státní zástupkyně proti uvedenému usnesení okresního soudu. Následně městský soud žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou.

[5] Dle městského soudu ministr vnitra v potvrzujícím závazném stanovisku reflektoval rozkladové námitky žalobkyně, vypořádal se s nimi, a konstatoval, že i přes ukončení trestního stíhání M. R., nedošlo k podstatné změně okolností, jež by mohla odůvodnit změnu závazného stanoviska. Městský soud, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku, shledal potvrzující závazného stanovisko a žalované rozhodnutí přezkoumatelnými. Rovněž mylné označení potvrzujícího závazného stanovisko již nebylo městským soudem pokládáno za vadu v podkladech rozhodnutí.

[6] Městský soud neshledal důvodné výtky směřující vůči zjištěnému skutkovému stavu. Uvedl, že přestože ministerstvo vnitra v závazném stanovisku spatřovalo ohrožení zákonem chráněných zájmů v trestné činnosti M. R. a ve správním deliktu dle § 76c odst. 2 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (dále jen „zákona o zbraních a střelivu“), jehož se dopustila společnost MULTIAGRO v. o. s. Slatina, a v narušení ochrany obyvatelstva ve skladování zbraní, střeliva a munice v rozporu se zákonnými požadavky na jejich zabezpečení, ministr vnitra založil potvrzující závazné stanovisko na souhrnu všech skutečností zjištěných ohledně společností MULTIAGRO v. o. s. a ZELENÝ SPORT s. r. o. (které jsou propojeny se stěžovatelkou) a jejich počínání při dispozici s vojenským materiálem. Odborná stanoviska dotčených orgánů vycházela z řady poznatků o nedostacích a nesrovnalostech v nakládání s vojenským materiálem a na možném riziku či ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti a ochrany obyvatelstva, kdy nebyla vyloučena možnost vytvoření prostoru pro nezákonnou činnost a vzniku podmínek pro přechod zbraní do nelegální sféry. Městský soud upozornil, že v posuzovaném případě nespočíval hlavní problém v propojení společností ani v jejich vlastnické struktuře, nýbrž v tom, že v době vydání závazného stanoviska (potažmo potvrzujícího závazného stanoviska) existovaly okolnosti, které by (pokud by nebyly zcela pod kontrolou žalobkyně a příslušných orgánů státní správy), představovaly určité riziko, jež by opodstatněně zakládalo úvahu o ohrožení veřejného pořádku. Toto riziko bylo dostatečně prokázáno v závazném stanovisku i jeho potvrzení.

[7] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[8] Stěžovatelka je přesvědčena rozhodnutí ministra nemůže obstát s ohledem na chybné hodnocení skutkového stavu věci. Stěžovatelka opakovaně uváděla, že trestní stíhání M. R. není relevantní, neboť není jejím statutárním orgánem, a že přihlédnutím k tomuto stíhání dochází k porušení presumpce neviny, přičemž tato argumentace se ukázala jako důvodná, neboť trestní stíhání bylo pravomocně zastaveno.

[9] Stěžovatelka při jednání u městského soudu dle svého tvrzení navrhovala provedení důkazu rozhodnutími obvodního báňského úřadu ze dne 7. 12. 2017,

sp. zn. SBS 37342/2017/OBÚ-09/1 a sp. zn. SBS 37342/2017/OBÚ-09/2, která navazují na trestní stíhání Martina Rudolfa. Těmito rozhodnutími byly společnosti MULTIAGRO v. o. s. a ZELENÝ SPORT s. r. o. uznány vinnými ze spáchání přestupku podle § 44a odst. 3 písm. c) zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě (dále jen „zákon o hornické činnosti“), jehož se dopustily tím, že z nedbalosti skladovaly výbušniny v prostorech nedopovídajících zákonným požadavkům; v těchto rozhodnutích je nicméně uvedeno, že se jedná o první přestupek těchto společností, společnosti se aktivně podílely na odstranění zjištěných nedostatků a nedošlo k žádné mimořádné události či dalšímu porušení předpisů. Navíc stěžovatelka v těchto řízeních nefiguruje, je bezúhonnou osobou.

[10] Dále stěžovatelka namítá, že v závazném stanovisku nebylo řádné odůvodněno, v čem je spatřováno ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva, jedná-li se o transfer z ČR do států Evropské unie a nikoli o dovoz do EU, jak uvedl dotčený orgán. Má dále za to, že skutková podstata, z níž správní orgány vycházely, nemá oporu ve správním spisu. V době vydání žalovaného rozhodnutí nebyla ani jedna z výše uvedených společností uznána vinou ze spáchání správního deliktu či trestného činu; stalo se tak až v roce 2017, rozhodnutím obvodního báňského úřadu, jak bylo popsáno výše v předchozím odstavci.

[11] Konečně stěžovatelka vznáší námitku porušení svého legitimního očekávání, jelikož „*v jiných obdobných případech nebylo zahajováno (typově shodné) řízení u moci úřední*“ (stěžovatelka blíže neupřesňuje, jaká řízení má namysli – pozn. NSS). Námitka porušení legitimního očekávání nebyla v rozhodnutí ministra přezkoumatelně vypořádána. Skutečnosti uvedené v návrhu na zahájení řízení ze dne 17. 5. 2016 neodůvodňovaly nevydání licence povolení k přepravě, neboť obsahovaly pouze informace o obvinění Martina Rudolfa.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[14] Jelikož se jedná o kasační stížnost podanou proti rozhodnutí, kterým městský soud rozhodl ve věci opětovně poté, co byl jeho původní rozsudek Nejvyšším správním soudem zrušen, zabýval se zdejší soud nejprve její přípustností z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost nepřipustná *proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*. Judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. další výjimky z aplikovatelnosti tohoto ustanovení. Lze shrnout, že přípustnost opětovné kasační stížnosti je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v souladu se zákonným omezením svého přezkumu dosud v téže věci neřešil. Podá-li kasační stížnost v téže věci druhý účastník řízení, je § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. aplikovatelný zejména v případě, pokud tento účastník napadá závěry krajského soudu, které jsou výsledkem aplikace právního názoru vyjádřeného

pokračování

v předchozím zrušujícím rozsudku [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2011, č. j. 6 As 1/2011 – 139 a nálezn Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2019, sp. zn. III. ÚS 926/19, N 129/95 SbNU 66 (rozhodnutí je dostupné na www.nalus.usoud.cz)].

[15] V předchozím rozsudku městský soud zrušil rozhodnutí ministra pro jeho nepřezkoumatelnost a nedostatek opory zjištěného skutkového stavu ve správním spisu; Nejvyšší správní soud se tak při přezkumu tohoto rozsudku mohl vyjádřit pouze k těmto otázkám a nikoli k zákonnosti aplikovaného závazného stanoviska. Za tohoto stavu tak stěžovatelka byla oprávněna uplatnit námitky obsažené v nyní podané kasační stížnosti, protože se jimi Nejvyšší správní soud dosud nezabýval a z důvodů výše uvedených zabývat ani nemohl. Kasační stížnost je proto přípustná v rozsahu všech jejích námitek.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud se skutkově obdobnými případy týchž účastníků již zabýval v rozsudcích ze dne 4. 5. 2022, č. j. 5 As 74/2021 - 38, ze dne 18. 5. 2022, č. j. 5 As 75/2021 - 37, ze dne 10. 11. 2022, č. j. 2 As 121/2021 - 41, a ze dne 20. 12. 2022, č. j. 2 As 303/2021 - 36. Ačkoliv se v daných případech jedná o různé situace vývozu (i mimo Evropskou unii) a dovozu zbraní, podstata zde řešených otázek je shodná s nyní projednávanou věcí, přičemž Nejvyšší správní soud nevidí důvod pro který by se měl odchýlit se v nyní souzené věci od závěrů, v těchto rozsudcích vyslovených a v podrobnostech na ně odkazuje.

[18] První skupina kasační argumentace zpochybňuje způsob posouzení rizika ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva, kde nebyly dostatečně zohledněny skutkové okolnosti týkající se trestního stíhání bývalého jednatele stěžovatelky a následného přestupkového řízení vedeného se společnostmi MULTIAGRO v. o. s. a ZELENÝ SPORT s. r. o. před báňským úřadem.

[19] Zodpovězení stěžovatelkou nastolené otázky vyžaduje zabývat se vlivem jejího bývalého jednatele M. R. a společností MULTIAGRO v. o. s. a ZELENÝ SPORT s. r. o. na fungování stěžovatelky, jelikož řada okolností, na jejichž základě vydalo ministerstvo vnitra negativní závazné stanovisko, souvisela právě s těmito osobami a jejich činností. Propojením těchto osob se stěžovatelkou se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v odst. [21] rozsudku č. j. 5 As 74/2021 - 38, v němž uvedl, že společníky MULTIAGRO v. o. s. jsou manželé M. a Z. R., ve společnosti ZELENÝ SPORT s. r. o. byl M. R. do 1. 6. 2016 jednatelem a od 2. 6. 2016 je jednatelem jeho manželka a v případě stěžovatelky byli jednatelem manželé R. do 1. 6. 2016, od 2. 6. 2016 je jednatelkou pouze Z. R.; M. R. nicméně nadále drží 50% obchodní podíl. Opuštění vedení společnosti však neznamená, že by odcházející osoba, držící významný obchodní podíl, neměla na jejich běh nadále vliv. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 As 74/2021 - 38 uzavřel, že „závažná pochybení ohledně skladování vojenského materiálu a nakládání s ním jsou přičitatelná některé z takto propojených společností a mohou vést k důvodným obavám z ohrožení chráněných zájmů i v případě zbylých propojených společností. I když tedy správní orgány veškeré nedostatky přičítaly společností ZELENÝ SPORT a MULTIAGRO, riziko ohrožení chráněných zájmů je vzhledem k personální provázanosti v podstatě stejné nebo srovnatelné též u stěžovatelky.“

[20] Od výše uvedeného závěru není důvod se jakkoli odchýlovat. Je přitom třeba mít na zřeteli, že obchod s vojenským materiálem je striktně regulovanou oblastí podléhající přísné kontrole, což se odráží mj. v její přísné právní regulaci. Důsledkem nedostatečné kontroly obchodu s vojenským materiálem může být mj. jeho prodej do nelegální sféry a s tím spojené ohrožení života, zdraví a majetku osob. V této oblasti je proto svoboda podnikání výrazně omezována, aby k takovým nežádoucím důsledkům nedocházelo. Proto pouze právnické osoby disponující povolením k zahraničnímu obchodu s vojenským materiálem (§ 6 a násl. zákona č. 38/1994 Sb.), jež jsou dostatečně technicky, materiálně, finančně a personálně vybaveny, mohou vstupovat do odpovídajících smluvních vztahů, avšak ke každému konkrétnímu obchodnímu případu potřebují získat licenci podle § 14 a násl. zákona č. 38/1994 Sb. Ke každému takovému případu Ministerstvo vnitra, Ministerstvo obrany a Ministerstvo zahraničních věcí vydává závazné stanovisko (§ 6 odst. 2 a § 16 odst. 1 citovaného zákona). Význam potřebné ochrany chráněných zájmů se odráží také v přísné právní regulaci v zákoně o zbraních a střelivu, a obdobně v zákoně o hornické činnosti, který upravuje činnosti spojené s výbušninami. U činností spojených s těmito oblastmi je patrná snaha zákonodárce zajistit, aby správní orgány měly přehled o tomto vysoce nebezpečném materiálu, o jeho osudu a osobách, které s ním disponují.

[21] Je přitom třeba odmítnout argumentaci stěžovatelky, podle které je pro posouzení rizika (které předmětný obchod představuje) rozhodující výsledek řízení o přestupcích a trestných činech souvisejících s výbušninami, zbraněmi a obchodování s tímto materiálem. Zákon č. 38/1994 Sb. totiž nepodmiňuje vydání negativních závazných stanovisek existencí pravomocného rozhodnutí o spáchání přestupku nebo trestného činu. Rozhodná je fakticita – tedy existence skutečností, které jsou způsobilé založit důvodné pochybnosti stran ohrožení chráněných zájmů, přičemž tyto pochybnosti se musí vztahovat k době, pro kterou má být licence poskytnuta (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2021, č. j. 1 As 165/2018-40).

[22] V nyní posuzované věci byla žádost o udělení licence podána dne 16. 5. 2016, je tedy zřejmé, že bylo možné přihlédnout ke všem skutečnostem, které byly relevantní v době rozhodování správních orgánů, které bylo završeno rozhodnutím o rozkladu dne 9. 11. 2017. Skutečnosti zjištěné ministerstvem vnitra, potažmo ministrem vnitra (viz dále), mohly potenciálně založit i trestněprávní či správně-právní odpovědnost zainteresovaných osob, přičemž vedení trestního či přestupkového řízení lze jistě považovat za okolnost, která zjištěným skutečnostem přidává na významu, v řízení o udělení licence nicméně nejde o okolnost rozhodující. Dané řízení neslouží k tomu, aby byla stěžovatelka volána k sankční odpovědnosti za svá případná protiprávní jednání; jeho účelem je zabránit tomu, aby došlo k ohrožení či poškození zákonem chráněných zájmů (bezpečnosti osob a majetku). Lze proto konstatovat, že neudělení licence má charakter preventivní, nikoli represivní. Podstatné tedy je, zda v době rozhodování žalovaného (respektive ministra) existovaly důvodné obavy o vzniku rizika pro výše zmíněné chráněné zájmy společnosti.

[23] Městský soud v odst. 46 napadeného rozsudku shrnul veškeré okolnosti, z nichž ministerstvo a ministr vnitra vycházeli při vydání závazného stanoviska a potvrzujícího závazného stanoviska. V prvé řadě lze zmínit, že proti M. R. byla v době vydání závazného stanoviska vedena dvě trestní stíhání, a to pro trestné činy nedovoleného

pokračování

ozbrojování a nepovoleného obchodu s vojenským materiálem. Obě tato trestní stíhání byla skončena předtím, než ministr rozhodoval o rozkladu v posuzované věci. V případě prvního trestného činu byla věc postoupena do správního (přestupkového) řízení, ve druhém případě bylo trestní stíhání zastaveno. K zastavení trestního řízení přitom nedošlo proto, že by k vytýkanému jednání nedošlo, ale z důvodu, že nebylo prokázáno úmyslné jednání tehdejšího jednatele M. R. (nebylo pochyb, že obchodované vojenské helmy představovaly vojenský materiál, nepodařilo se ale prokázat, že by helmy zakoupil úmyslně, coby vojenský materiál, neboť tvrdil, že zamýšlel zakoupit helmy airsoftové, nikoli vojenské). Co se týče přechovávání výbušnin bez ohlášení, k tomuto deliktnímu jednání došlo v důsledku změny legislativy a administrativního pochybení M. R., který ji nerefletoval (náložky trhavin, dříve spadající pod munici, byly ze zákona o zbraních vyjmuty, a staly se tak výbušninami podléhajícími regulaci dle zákona o hornické činnosti, včetně jejich ohlášení). Tím ovšem nebyla zpochybněna skutečnost, že výbušniny byly přechovávány bez potřebného ohlášení

[24] Ministerstvo vnitra dále uvedlo, že kontrola Ředitelství pro zbraně a bezpečnostní materiál Policejního prezidenta odhalila řadu nedostatků týkajících se činnosti společností MULTIAGRO v. o. s. a ZELENÝ SPORT s. r. o. V budovách, zkolaudovaných jako kravín či jiné zemědělské stavby, jimi byly skladovány v nevyhovujících podmínkách výbušniny a zbraně kategorie A-C, stav zabezpečení objektů byl tristní. V době rozhodování ministra sice již povolena změna užívání pro skladování zbraní a střeliva, to však nemění podstatu problému spočívajícího v tom, že krátce před podáním žádosti o licenci skladovaly obě společnosti zbraně a výbušniny v nevyhovujících a nedostatečně zabezpečených prostorách. Materiál byl dále skladován bez rozlišení majitele a byly zjištěny i nedostatky v evidenci zbraní; například protiletadlový dvojkanón, který je zbraní kategorie A, nebyl veden v CRZ (centrální registr zbraní) a v průběhu kontroly byl nedovoleně znehodnocen. I skutečnost, že byla tato zbraň nepozorovaně zničena v areálu skladiště (kotoučovou bruskou byly odříznuty obě hlavní kanony) závažně zpochybňuje schopnost stěžovatelky poskytnout záruky, že při jejím obchodování s vojenským materiálem nebudou ohrožovány chráněné zájmy. K těmto skutečnostem se stěžovatelka v kasační stížnosti nijak nevyjadřovala.

[25] Ministerstvo vnitra ve svém závazném stanovisku konečně upozornilo i na zajištění 6 samopalů vz. 61 Škorpion, na jejichž opěrkách se nacházela čísla samopalů, které byly předmětem dříve prováděného obchodu společnosti ZELENÝ SPORT s. r. o.; zároveň na nich byla vybroušena výrobní čísla. Argumentaci uvedené společnosti, že se jednalo o zničené zbraně, jejichž ramenní opěrky byly nadále využívány, Ministerstvo vnitra neuvěřilo, neboť společnost nebyla oprávněna provádět ničení zbraní.

[26] Městský soud v odst. 48 odůvodnění svého rozsudku správně uzavřel, že výše uvedené skutečnosti ve vzájemném kontextu dokazují, že stěžovatelka neposkytuje dostatečné záruky, že nedojde k ohrožení či porušení veřejného pořádku a ochrany a bezpečnosti obyvatel, bude-li jí umožněn další obchod s vojenským materiálem. Argumentace stěžovatelky ohledně nesprávného posouzení rizika ze strany městského soudu spočívala především v akcentování významu zastavení trestního stíhání jejího bývalého jednatele. Pro posouzení věci však byl podstatný souhrn všech výše uvedených okolností, k nimž se stěžovatelka z větší části ani v kasační stížnosti nijak nevyjádřila. Závěr městského soudu, že obchodování stěžovatelky představovalo natolik relevantní riziko

pro chráněné zájmy, že nebylo možné přistoupit k udělení licence, je tak v kontextu výše uvedeného akceptovatelný.

[27] Co se týče rozhodnutí obvodního báňského úřadu ze dne 7. 12. 2017, na něž stěžovatelka odkazovala v kasační stížnosti (v podrobnostech viz odst. [9] výše), Nejvyšší správní soud uvádí, že se jedná o nepřipustnou skutkovou novotu, k níž se podle § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlíží. Kasační soud po ověření v soudním spise městského soudu zjistil, že na tato konkrétní rozhodnutí stěžovatelka v žádném ze svých podání neodkazovala. Rovněž se zvukového záznamu jednání u městského soudu nevyplývá, že by stěžovatelka navrhovala provedení těchto rozhodnutí jako důkazů.

[28] Pokud jde dále o kasační námitku, podle které jsou rozhodnutí ministra i napadený rozsudek městského soudu v rozporu s obsahem správního spisu, neboť mylně vychází z předpokladu, že stěžovatelka či společnosti MULTIAGRO v. o. s. a ZELENÝ SPORT s. r. o. byly v době vydání rozhodnutí o rozkladu uznány vinnými ze spáchání přestupku či trestného činu, Nejvyšší správní soud odkazuje na výše uvedený výklad, z něhož je patrné, že pro posouzení, zda bylo udělení licence oprávněné, je rozhodné, zda byly zjištěny okolnosti, v jejichž souhrnném kontextu bylo možné usuzovat na riziko ohrožení chráněných zájmů. Naopak není nezbytně nutné, aby tyto okolnosti vedly k trestnímu stíhání, či přestupkovému řízení zainteresovaných osob. Stěžovatelka navíc v kasační stížnosti ani nenamítá, že by k daným jednáním nedošlo a že jsou okolnosti, v nichž správní orgány spatřovaly spáchání přestupků, zjištěny nesprávně. Vedení trestního stíhání bylo jen jednou z mnoha okolností, které obavy z ohrožení chráněných zájmů založily. Ani tato námitka tak není důvodná.

[29] Konečně, k poslední námitce, týkající se porušení legitimního očekávání, v níž stěžovatelka namítala, že v obdobných případech nebylo zahajováno řízení z moci úřední, je Nejvyšší správní soud nucen konstatovat, že řízení o udělení licence není zahajováno z moci úřední, nýbrž pouze na žádost. Není tedy zřejmé, na jaká konkrétní řízení stěžovatelka touto výtkou mířila, neboť je blíže nespecifikovala. Je nicméně evidentní, že tyto výtky směřují proti jinému řízení, které není předmětem nyní souzené věci. Touto námitkou se tedy Nejvyšší správní soud pro její neurčitost nemohl věcně zabývat.

[30] Ze všech shora uvedených důvodů je zřejmé, že městský soud posoudil veškeré právní otázky správně, jeho rozsudek je srozumitelný, logicky odůvodněný a v souladu s právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost tak není důvodná a Nejvyšší správní soud jí proto za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[31] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného – v jeho případě nebylo zjištěno, že by mu v souvislosti s daným řízením vznikly náklady převyšující jeho běžné administrativní výdaje spojené s jeho procesním postavením. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu